

Sygn. akt IV P 105/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2013r.

Sąd Rejonowy w Kłodzku - Sąd Pracy

w składzie:

Przewodniczący SSR Andrzej Józefowski

Protokolant Małgorzata Sypek

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2013r. w Kłodzku

z powództwa (...)

przeciwko D. S.

o zapłatę

I. powództwo oddala;

II. zasądza od powoda (...) na rzecz pozwanego D. S. kwotę 2 717zł, tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt IV P 105/12

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) domagała się zasądzenia od pozwanego D. S. kwoty 52 931,56 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 4 czerwca 1998 r. (sygn. akt(...)) strona powodowa płaciła na rzecz pozwanego D. S. w okresie od 15 czerwca 1998 r. do 31 lipca 2006 r. rentę uzupełniającą w kwocie po 1.055.23 zł miesięcznie netto.

Z dniem 1 sierpnia 2006 r. pozwany nabył uprawnienia do emerytury górniczej na podstawie art. 51 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. restrukturyzacji górnictwa węgla kamiennego w latach 2003 - 2006 (Dz. U. nr 210. poz. 2037 z późn. zm.). Od 1 sierpnia 2006 r. strona powodowa zaprzestała więc wypłacania pozwanemu renty uzupełniającej zasądzonej wyrokiem z dnia 4 czerwca 1998 r., albowiem ustała niezdolność do pracy powoda spowodowana wypadkiem przy pracy, jakiemu uległ pozwany w dniu 20 kwietnia 1995 r.

Strona powodowa podniosła, że pozwem z dnia 8 sierpnia 2007 r. wystąpiła do Sądu Rejonowego w Kłodzku o ustalenie, że począwszy od dnia 1 sierpnia 2006 r. obowiązek płacenia na rzecz pozwanego D. S. renty uzupełniającej w kwocie po 1.055,23 zł miesięcznie netto zasądzonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 4 czerwca 1998 r. (sygn. akt (...))nie istnieje .

W międzyczasie - na wniosek D. S. - Sąd Rejonowy w Kłodzku postanowieniem z dnia 24 stycznia 2008 r. nadał prawomocnemu wyrokowi Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 4 czerwca 1998 r. (sygn. akt (...)) klauzulę wykonalności przeciwko (...)", jako następcy prawnemu (...) w N. R.. Po otrzymaniu tytułu wykonawczego pozwany D. S. - mimo tego iż wiedział o wytoczonym przeciwko niemu powództwie - wszczął na swój wniosek skuteczne postępowanie egzekucyjne przed Komornikiem Sądu Rejonowego w Kłodzku H. S.. które toczyło się pod sygn. akt (...)

Dopiero postanowieniem z dnia 20 stycznia 2009 r. sygn. akt VII Pz 35/08 na skutek zażalenia strony powodowej Sąd Okręgowy w Świdnicy zawiesił toczące się postępowanie egzekucyjne w sprawie (...) do czasu rozstrzygnięcia sprawy, stąd też poczynając od dnia 1 lutego 2009 r. wpłacane przez stronę powodową raty renty przekazywane były przez Komornika do depozytu Sądowego.

Wyrokiem z dnia 2 września 2010 r. (sygn. akt (...)) Sąd Rejonowy w Kłodzku oddalił powództwo (...) o ustalenie, że poczynając od dnia 1 sierpnia 2006 r. obowiązek płacenia renty uzupełniającej na rzecz pozwanego D. S. w kwocie po 1.055,23 zł miesięcznie netto nie istnieje.

Na skutek apelacji powodowej (...). Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 20 grudnia 2010 r. (sygn. akt (...)) zmienił zaskarżony wyrok i ustalił, że poczynając od 1 08 2006 r. obowiązek płacenia renty uzupełniającej na rzecz pozwanego D. S. ustał. Od tego wyroku pozwany złożył skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego, która została oddalona wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2011 r. (sygn. akt II PK 80/11).

Strona powodowa podała, że za okres od 1 07 2005 r. do 31 01 2009 r. pozwany otrzymał w wyniku postępowania egzekucyjnego kwotę 52 931,56 zł.

Strona powodowa wskazała, że pozwany wiedząc o wytoczonym mu powództwie o ustalenie, że obowiązek płacenia renty uzupełniającej nie istnieje uzyskał tytuł wykonawczy z przejściem uprawnień na stronę powodową i wszczął skuteczne postępowanie egzekucyjne, postępowania tego nie zawiesił ani nie wstrzymał, chociaż był poinformowany o ewentualnych konsekwencjach wynikających z ustalenia nie istnienia obowiązku płacenia renty uzupełniającej.

W ocenie strony powodowej wypłacone pozwanemu kwoty renty uzupełniającej były świadczeniem nienależnym i zgodnie z art. 410 k.c. podlegają zwrotowi.

Pozwany D. S. wniósł o oddalenie powództwa zarzucając, że wobec nie respektowania orzeczenia Sądu przez stronę powodową skierował wniosek do Komornika, który wszczął skuteczną egzekucję i prowadził ją do stycznia 2009r. Od lutego 2009r. pozwany nie otrzymał już od Komornika żadnej kwoty.

Zdaniem pozwanego roszczenie strony powodowej, jest przedawnione.

Zgodnie bowiem z orzecznictwem Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 2003r. (VCK 24/02 - OSNC 2004/10/57) roszczenie o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia, z którym występuje przedsiębiorca, podlega trzyletniemu przedawnieniu przewidzianemu w art. 118 k.c.

Pozwany wskazał, że pozew w niniejszej sprawie został złożony w maju 2012r., a więc po upływie okresu przedawnienia.

W ocenie pozwanego egzekwował on swoje roszczenie w oparciu o prawomocny wyrok - nie może więc być mowy o nienależnym świadczeniu. Do czasu prawomocnego ustalenia przez Sąd Okręgowy w Świdnicy w dniu 20 grudnia 2010r., że obowiązek wypłaty renty ustał, strona powodowa była zobowiązana rentę tę płacić. Fakt wytoczenia powództwa sam w sobie nie spowodował, że świadczenie to stało się nienależne. Dopiero prawomocny wyrok ukształtował nowy stan prawny.

Pozwany zarzucił ponadto, iż nie jest już wzbogacony, bowiem korzyści uzyskane zużył na swoje bieżące potrzeby. Przez wiele lat nie otrzymywał świadczenia rentowego, zadłużył się, a po otrzymaniu kwoty od Komornika oddał długi, a rentę zużył na własne potrzeby, przy czym oprócz bieżących potrzeb pozwany leczy się i ponosi z tego tytułu znaczne wydatki.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Wyrokiem z dnia 4 czerwca 1998 r. Sąd Rejonowy w Kłodzku - Sąd Pracy zasądził od poprzednika prawnego strony powodowej (...) w N. na rzecz pozwanego D. S. rentę uzupełniającą po 1055,23 zł miesięcznie.

W dniu 13 sierpnia 2007 r. strona powodowa wniosła o ustalenie , że począwszy od dnia 1 08 2006 r. i nadal obowiązek płacenia renty uzupełniającej na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 4 06 1998 r. na rzecz D. S. ustał (" nie istnieje").

W uzasadnieniu tego pozwu strona powodowa wskazała, że na podstawie wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 4 czerwca 1998 r. (sygn. akt (...)) pozwany D. S. pobierał do 31 lipca 2006 r. rentę wyrównawczą w kwocie po 1055.23 zł miesięcznie. Od dnia 1 sierpnia 2006 r. pozwany nabył uprawnienia do emerytury górniczej, którą pobierał od sierpnia do grudnia 2006 r. w kwocie po 798,95 zł miesięcznie netto, a od maja 2007 r. w kwocie po 800.69 zł miesięcznie netto.

Strona powodowa podniosła też, że pozwany D. S. pobiera emeryturę górniczą na wniosek złożony przez pozwanego do organu rentowego. Podstawę przyznania emerytury stanowił art. 51 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o restrukturyzacji górnictwa węgla kamiennego w latach 2003 - 2006 (Dz. U. nr 210, poz. 2037 z późniejszymi zmianami. Przepis ten stanowił, że były pracownik zlikwidowanej kopalni (...), którego prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy górniczej lub chorobą zawodową powstałą w związku z wykonywaniem pracy górniczej ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy i który nie spełnia warunków do górniczej emerytury w myśl przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych , nabywa prawo do emerytury górniczej , jeżeli udowodnił okres pracy górniczej wykonywanej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy oraz pobierał rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem lub chorobą zawodową łącznie przez co najmniej 15 lat, w tym posiadał 5 lat pracy górniczej wykonywanej pod ziemią stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Zdaniem strony powodowej, z treści powołanego przepisu wynika, że ustawowym warunkiem skorzystania przez górnika z prawa do emerytury jest ustanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy albo chorobą zawodową.

Skoro więc pozwany utracił prawo do renty wypadkowej i otrzymał emeryturę górniczą z formalnego punktu widzenia stał się osobą zdolną do pracy zawodowej, co stanowi zmianę stosunków z art. 907 § 2 k.c. w zw. z art. 444§ 2 k.c. i pozwala ustalić, że brak jest podstaw do dalszego płacenia pozwanemu renty wyrównawczej.

(dowód : akta sprawy tut. Sądu o sygn. (...))

W dniu 19 06 2008 r. strona powodowa złożyła w sprawie o sygn. (...)wniosek o udzielenie zabezpieczenia poprzez wydanie postanowienia o wstrzymanie klauzuli wykonalności nadanej wyrokowi z dnia 4 06 1998 r. postanowieniem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 19 05 2008 r. Wniosek ten oddalono postanowieniem Sądu Pracy w Kłodzku z dnia 24 06 2008 r. , a po uchyleniu tego postanowienia postanowieniem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 10 09 2008 r., ostatecznie postanowieniem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 20 01 2009 r. zabezpieczono powództwo przez zawieszenie postępowania egzekucyjnego w sprawie toczącej się przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym w Kłodzku o sygn. (...) w zakresie świadczeń należnych pozwanemu D. S. do czasu rozstrzygnięcia sprawy.

(dowód : akta tut. Sądu o sygn. IV P

(...)

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 20 12 2010 r. ustalono , że obowiązek płacenia renty uzupełniającej na rzecz powoda ustał od 1 sierpnia 2006 r. Pozwany wniósł skargę kasacyjną od tego wyroku, po czym Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 15 12 2011 r. skargę oddalił .

(dowód : akta o sygn. (...))

Pozwany prowadził postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnikowi (...) w K. Oddział w S. na podstawie tytułu wykonawczego- Wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 04-06-1998r, sygn. akt (...)zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 29-07-1998r.

Podczas trwania egzekucji wyegzekwowane zostały następujące kwoty dla wierzyciela tj. pozwanego D. S. :

Wypłata dnia przychód wierzycielowi odsetki

11.07.2008 50 590,02zł 46 799,18zł , w tym odsetki 7 556,67zł

01.08.2008 1 140,19zł 1 055,23zł

3.09.2008r. 1 140,19zł 1 055,23zł

1.10.2008r. 1 140,19zł 1 055,23zł

3.11.2008r. 1 140,19zł 1 055,23zł

1.12.2008r. 1 140,19zł 1 055,23zł - odsetki

2.01.2009r. 1 140,19zł 1 055,23zł - odsetki

Razem 53 130,56zł , w tym odsetki 9 667,13zł.

(akta Komornika przy Sądzie Rejonowym w Kłodzku H. S. o sygn. (...), zaświadczenie Komornika przy Sądzie Rejonowym w Kłodzku H. K. k 36 , raporty przychodów k 37-48)

Strona powodowa zaprzestała jednostronnie wypłacania na rzecz pozwanego renty uzupełniającej od 1 01 2005 r. do 31 12 2005 r. Następnie ponownie zaprzestała wypłacania renty pozwanemu od 1 08 2006 r.

(dowód : zeznania pozwanego)

Pozwany D. S. wydał wyegzekwowane kwoty renty uzupełniającej na bieżące potrzeby , w tym na leczenie i rehabilitację.

(dowód : zeznania pozwanego k 32)

Sąd zważył :

W wyniku oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał, że roszczenie strony powodowej nie zasługuje na uwzględnienie i podlega oddaleniu.

Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia strony powodowej wskazując, że skoro strona powodowa domaga się zwrotu nienależnego świadczenia w związku z bezpodstawnym wzbogaceniem pozwanego, to jej roszczenie uległo trzyletniemu przedawnieniu zgodnie z art. 118 k.c.

Sąd w pełni podziela stanowisko pozwanego w zakresie podniesionego zarzutu przedawnienia.

W ocenie Sądu należy uznać, że roszczenie strony powodowej mieści się w pojęciu roszczeń, z którymi występuje przedsiębiorca, gdyż nie sposób uznać, aby roszczenia wynikające z kontraktów, deliktów lub bezpodstawnego wzbogacenia skierowane na zewnątrz w stosunku do działalności przedsiębiorcy miały być traktowane odrębnie od tych pomiędzy przedsiębiorcą a jego pracownikami.

Przyjęcie odmiennego założenia prowadziłoby do wniosku, że w zakresie roszczeń skierowanych do pozwanego jako byłego pracownika należy stosować przepisy kodeksu pracy, które przewidują krótsze okresy przedawnienia niż przepisy kodeksu cywilnego, gdyż są to okresy jednoroczny i trzyletni. W takiej sytuacji żądanie strony pozwanej niewątpliwie byłoby przedawnione.

Roszczeń wynikających z przepisów kodeksu cywilnego o bezpodstawnym wzbogaceniu nie można kwalifikować jako roszczeń ze stosunku pracy. Z tego względu nie podlegają one regułom przedawnienia z kodeksu pracy, a wyłącznie na podstawie przepisów k.c. W takiej jednak sytuacji nie można nie uznawać tego typu roszczeń skierowanych do pracowników lub byłych pracowników jako nie związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą.

Przepis art. 118 k.c. stanowi, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

W wyroku z dnia 16 07 2003r. (V CK 24/02 - OSNC 2004/10/157, Biul.SN 2004/1/10, M.Prawn. 2004/16/755)

Sąd Najwyższy podał, że "Roszczenie o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia, z którym występuje przedsiębiorca, podlega trzyletniemu przedawnieniu przewidzianemu w art. 118 k.c., jeżeli powstaje ono w związku z prowadzoną przez przedsiębiorcę działalnością gospodarczą".

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 marca 2001 r. (V CKN 769/00 - OSNC 2001/11/166, Biul.SN 2001/10/9, PPH 2003/2/48, M.Prawn. 2001/24/1220) - "Roszczenie z tytułu nienależnego świadczenia, mającego taki charakter już w chwili spełnienia, staje się wymagalne od tej chwili".

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd Najwyższy podał, że "Inaczej przedstawia się zagadnienie wymagalności w odniesieniu do zobowiązań bezterminowych, do których zaliczyć trzeba zobowiązanie do zwrotu nienależnego świadczenia. W tym przypadku nie jest możliwe do przyjęcia stanowisko utożsamiające terminy wymagalności i spełnienia świadczenia, gdyż art. 455 k.c., określający termin spełnienia świadczenia wyznacza go jako "niezwłoczny" po wezwaniu przez wierzyciela. Wymagalność roszczenia z tytułu nienależnego świadczenia może przypadać na różne momenty. Ograniczając ten wątek rozważań do sytuacji, jaka wystąpiła w rozpoznawanej sprawie, stwierdzić należy, że skoro od początku świadczenie (nadpłacone odsetki) nie należało się pozwanemu Bankowi, to wymagalność roszczenia o jego zwrot przypadała na moment spełnienia nienależnego świadczenia".

W przedmiotowej sprawie pozew został złożony z końcem maja 2012r., a wymagalność roszczenia strony powodowej wynikającego z bezpodstawnego wzbogacenia nastąpiła niewątpliwie w ostatnim dniu wpłaty należności na rzecz pozwanego tytułem renty uzupełniającej, czyli 2 stycznia 2009r. Oznacza to, że trzyletni okres przedawnienia upłynął z dniem 2 stycznia 2012r. Pozwała to jednoznacznie przyjąć, że roszczenie strony powodowej jest przedawnione.

Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia

z dnia 9 lutego 2011 r. (I ACa 16/11 - LEX nr 898636) -

"2. Roszczenie o zwrot świadczenia nienależnego na skutek odpadnięcia podstawy prawnej po jego wykonaniu staje się wymagalne z dniem odpadnięcia podstawy prawnej. Tym dniem jest dzień prawomocnego rozstrzygnięcia odnośnie tego świadczenia.

3. Spełnienie świadczenia na podstawie wykonalnego i prawomocnego orzeczenia następnie uchylonego w wyniku jego zaskarżenia skargą kasacyjną, powoduje, że wymagalność roszczenia o jego zwrot następuje w dniu, w którym prawomocnie orzeczono o nieistnieniu obowiązku dłużnika".

W wyroku z dnia 4 kwietnia 2008 r. (I PK 247/07 - OSNP 2009/17-18/223) Sąd Najwyższy podał, że "Świadczenie spełnione na podstawie wykonalnego, chociaż nieprawomocnego wyroku nie jest nienależne; staje się nienależne, gdy odpadnie jego podstawa wobec uchylecia lub zmiany tego wyroku.

W wyroku z dnia 8 grudnia 2006 r. (V CSK 229/06 - LEX nr 359457) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że - "Roszczenie o zwrot świadczenia nienależnego na skutek odpadnięcia podstawy prawnej po jego wykonaniu staje się wymagalne z dniem odpadnięcia podstawy prawnej świadczenia. Tym dniem jest dzień prawomocnego rozstrzygnięcia odnośnie do tego świadczenia.

Reasumując, roszczenie o zwrot świadczenia nienależnego na skutek odpadnięcia podstawy prawnej po jego wykonaniu staje się wymagalne z dniem odpadnięcia podstawy prawnej świadczenia. Tym dniem jest dzień prawomocnego rozstrzygnięcia odnośnie do tego świadczenia.

Gdyby zatem przyjąć, że roszczenie strony powodowej nie jest przedawnione, to powództwo podlega oddaleniu także i z tej przyczyny, że - jak podniósł pozwany - obowiązek zwrotu korzyści wygasł zgodnie z art. 409 k.c. Przepis ten stanowi, że obowiązek wydania korzyści lub zwrotu jej wartości wygasa, jeżeli ten, kto korzyść uzyskał, zużył ją lub utracił w taki sposób, że nie jest już wzbogacony, chyba że wyzbywając się korzyści lub zużywając ją powinien był liczyć się z obowiązkiem zwrotu.

Zdaniem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 23 maja 2003 r. (III CKN 1211/00 - LEX nr 156476) - " Gdy świadczenie zostaje spełnione w wykonaniu orzeczenia sądu, owo orzeczenie stanowi podstawę prawną świadczenia, a ten, kto je spełnił, nie może skutecznie twierdzić, że nie był do świadczenia zobowiązany, że zobowiązanie to w chwili świadczenia nie istniało.

W wyroku z dnia z dnia 16 listopada 1977 r. (I PRN 146/77 - LEX nr 14439) Sąd Najwyższy stwierdził , że - " Z mocy art. 300 k.p. w sprawie o zwrot świadczenia spełnionego przez zakład pracy - dochodzonego w trybie art. 422 § 1 w zw. z art. 415 k.p.c. stosuje się odpowiednio przepisy prawa cywilnego o bezpodstawnym wzbogaceniu (art. 405-414 k.c.).

Zgodnie z art. 409 k.c. obowiązek wydania nienależnej korzyści wygasa, jeżeli ten, kto ją uzyskał, zużył ją w taki sposób, że nie jest już wzbogacony, chyba że zużywając ją powinien był się liczyć z obowiązkiem zwrotu. Nie ma obowiązku liczenia się ze zwrotem osoba, która egzekwuje i zużywa prawomocnie zasądzone na jej rzecz świadczenie" .

Należy zauważyć, że pozwany egzekwował rentę uzupełniającą na podstawie prawomocnego wyroku i w momencie podejmowania czynności zmierzających do egzekucji nie musiał się liczyć z obowiązkiem zwrotu. Stan taki, tj. konieczność liczenia się z obowiązkiem zwrotu renty uzupełniającej, nastąpił w ocenie Sądu orzekającego dopiero z dniem wydania prawomocnego wyroku przez Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Świdnicy z dnia 20 grudnia 2010r.

Oznacza to, że w okresie od 2 stycznia 2009r. do 20 grudnia 2010r. pozwany nie musiał się liczyć z obowiązkiem zwrotu świadczenia, gdyż w obrocie prawnym był nadal obowiązujący prawomocny wyrok zasądający na jego rzecz rentę uzupełniającą.

Należy przy tym zwrócić uwagę, że strona powodowa samowolnie i bez jakiegokolwiek podstawy prawnej wstrzymywała wypłaty renty uzupełniającej na rzecz pozwanego. Dotyczyło to nie tylko okresu od sierpnia 2006r., czyli od czasu kiedy pozwany otrzymał emeryturę górniczą o specjalnym charakterze, lecz także całego roku 2005.

Dokonując w tych okolicznościach faktycznych egzekucji zaległej renty uzupełniającej pozwany nie musiał liczyć się z obowiązkiem jej zwrotu i mógł wyegzekwowaną kwotą swobodnie dysponować, w tym przede wszystkim wydać ją na bieżące potrzeby, pozbywając się rzekomego wzbogacenia.

W tym miejscu także należy podnieść, że pozwany otrzymywał stosunkowo niską emeryturę i wyegzekwowana renta uzupełniająca w oczywisty sposób była wydatkowana na zaspokojenie bieżących potrzeb pozwanego.

Nie istnieją jakiegokolwiek przesłanki aby przyjąć, że wzbogacenie pozwanego zachowało się poprzez zamianę uzyskanych świadczeń na inne dobra. Dlatego też - zdaniem Sądu - stanowisko pozwanego co do wygaśnięcia obowiązku zwrotu jest całkowicie zasadne.

Kierując się powyższymi przesłankami Sąd powództwo oddalił.

Na podstawie art. 98 k.p.c. orzeczono w zakresie kosztów procesu według zasady odpowiedzialności za wynik sprawy.

Biorąc pod uwagę powyższe przesłanki orzeczono jak w sentencji.